

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 275/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/90/2010 a jeho rozsudkom z 19. júla 2011 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co/233/2011 a jeho rozsudkom z 12. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2012 doručená sťažnosť Ing. S. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C/90/2010 a jeho rozsudkom z 19. júla 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Co/233/2011 a jeho rozsudkom z 12. septembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplývajú nasledujúce skutočnosti a zistenia:

Sťažovateľ je veriteľom dlžníka, pričom záväzok dlžníka vyplýva z viacerých notárskych exekučných zápisníc. Po určitých čiastkových úhradách dlžných súm sťažovateľovi a po začatí exekúcie proti dlžníkovi uzatvoril dlžník 30. januára 2009 so svojou manželkou zmluvu o prevode spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti za odplatu v sume 100 000 €. Následne dlžník použil takto získané finančné prostriedky na úhradu svojho dlhu, ktorý mal mať voči tretej osobe. Táto tretia osoba mu podľa jeho tvrdenia mala už skôr poskytnúť ako pôžičku prostriedky na čiastočné splatenie jeho dlhu voči sťažovateľovi. Sťažovateľ však tvrdí, že predmetný dlh vznikol až po uzatvorení kúpnej zmluvy a nebyť jej uzatvorenia, mohol by sa uspokojiť postihnutím predmetu kúpnej zmluvy. Kúpnu zmluvu tak malo podľa sťažovateľa dôjsť k zmenšeniu majetku dlžníka, a tým aj k jeho ukráteniu. Z toho dôvodu podal 22. júla 2010 žalobu, ktorou odporoval právnomu úkonu – kúpnej zmluve z 30. januára 2009 uzatvorenej medzi dlžníkom a jeho manželkou.

Okresný súd napadnutým rozsudkom č. k. 10 C/90/2010-238 z 19. júla 2011 žalobu sťažovateľa zamietol. Uviedol, že odporovateľným právnom úkonom nedošlo k zníženiu hodnoty majetku dlžníka na úkor sťažovateľa (veriteľa), keďže tento majetok (spoluvlastnícky podiel) bol iba pretransformovaný do peňažnej pohľadávky na zaplatenie kúpnej ceny, ktorá zodpovedala trhovým pomerom. Sťažovateľ sa proti napadnutému rozsudku okresného súdu v zákonom ustanovenej lehote odvolal.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 24 Co/233/2011-311 z 12. septembra 2012 bol prvostupňový rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1

Občianskeho súdneho poriadku vrátane úvahy, že odporovaným úkonom nedošlo k zmenšeniu majetku dlžníka.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu a proti napadnutému rozsudku krajského súdu preto sťažovateľ podal sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že týmito rozsudkami, ako aj postupmi, ktoré predchádzali ich vydaniu, došlo k porušeniu jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, a to predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho práv napadnutým rozsudkom okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti tomuto rozsudku.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet v zásade odlišností, a preto prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (IV. ÚS 195/07).

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa so spôsobom, akým krajský súd interpretoval a aplikoval § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka o odporovateľnosti právnych úkonov.

Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné...

Podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka odporovať možno právnomu úkonu..., ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi...

Podľa § 42b ods. 1 Občianskeho zákonníka právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou.

Podľa § 42b ods. 4 Občianskeho zákonníka právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

Sťažovateľ tvrdí, že správna interpretácia § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka je taká, podľa ktorej *„Ekvivalentnosť právneho úkonu musí existovať ku dňu účinnosti právneho úkonu... musí byť reálna, nestačí, ak bolo ekvivalentné plnenie dohodnuté... musí byť reálne splnené. Práve dňom účinnosti kúpnej zmluvy... dochádza k ukráteniu veriteľa a k tomuto časovému bodu sa vzťahuje posúdenie, či k ukráteniu veriteľa došlo alebo nie... rozhodujúcim okamihom je... deň, ku ktorému nastali účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností.“*. Krajský súd mal preto skúmať, či ku dňu, keď nastali uvedené účinky kúpnej zmluvy, bola kúpna cena reálne zaplatená.

Krajský súd v napadnutom rozsudku neodporuje názoru sťažovateľa, práve naopak, podľa krajského súdu sa ekvivalentnosť má posudzovať ku dňu účinnosti kúpnej zmluvy, resp. ku dňu účinnosti prevodu majetku na základe takejto kúpnej zmluvy (teda ku dňu účinnosti prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti). Podstatou napadnutého rozsudku krajského súdu je názor, že *„Z hľadiska právneho posúdenia veci účelom ust. § 42 a nasl. OZ o odporovateľnosti právnych úkonov je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok na úkor veriteľa...“*

Krátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky... predpokladá také zmenšenie majetku dlžníka, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že dlžníkovy právne úkony ukracujú uspokojenie jeho pohľadávky, nesie veriteľ (pozri napríklad rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21 Cdo 549/2001, sp. zn. 30 Cdo 2435/2006). Dôkazné bremeno preukázať, že táto podmienka úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu bola splnená, je teda na navrhovateľovi. Nestačí pritom preukázať, že majetok dlžníka sa zmenšil. Musí byť preukázané, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku, teda že došlo ku kvalifikovanému zmenšeniu jeho majetku.

V danom prípade sa prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia naplnením tohto predpokladu odporovateľnosti zaoberal a dospel k záveru, že majetok dlžníka sa nezmenšil, keď po odpredaji svojho podielu na nehnuteľnosti, dlžník obdržal od kupujúcej kúpnu cenu, tzn. že došlo iba k pretransformovaniu jeho majetku. Podstatnou podmienkou odporovateľnosti je ukrátenie veriteľa, ktoré spočíva v obmedzení alebo strate veriteľovej schopnosti uspokojiť sa z dlžníkovho majetku. V judikatúre i literatúre vzťahujúcej sa

na túto problematiku prevláda názor, že k odporovateľnému kráteniu vedie len zmenšenie dlžníkovho majetku.

Podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2432/2007 (Soudní rozhledy 4/2009), ak v majetku dlžníka bola kúpnu zmluvou vec nahradená jej zodpovedajúcim peňažným plnením (kúpnu cenou), nemožno vyvodiť, že by kúpna zmluva viedla k zmenšeniu majetku dlžníka, a že by teda ukracovala uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Obdobne podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2435/2006 odporovateľnými nemôžu byť tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. A napokon podľa ďalšieho rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21 Cdo 4333/2007 v prípade, že dlžníkov právny úkon nemal za následok zmenšenie jeho majetku, pretože za prevod vecí, práva, alebo inej majetkovej hodnoty obdržal ich obvyklú cenu, alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, nemôže dôjsť ku kráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky.

Odporovateľnými nemôžu byť teda tzv. ekvivalentné právne úkony, pri ktorých nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku dlžníka. Je však nevyhnutné, aby išlo o reálne ekvivalentné právne úkony. V konaní o odporovacej žalobe musí byť preto záver, že napadnutý právny úkon je úkonom ekvivalentným, vždy bezpečne preukázaný, a to nielen odkazom na samotné znenie právneho úkonu, ale zistením, že za plnenie, ktoré ním dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne ekvivalentnej povahy (porovnaj NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2435/2006, pozri aj NS ČR, sp. zn. 21 Cdo 2426/1999).

K ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa nemôže dôjsť ani v prípade, ak sa síce zmenší majetok dlžníka, ale napriek odporovanému právnomu úkonu a ďalším svojim dlhom má dlžník taký majetok, ktorý sám osebe postačuje k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil (takým majetkom môžu byť aj peniaze, ktoré dlžník reálne získal z predaja svojich vecí). V prípade, že dlžníkov právny úkon nemal za následok zmenšenie jeho majetku, nakoľko za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty obdržal ich obvyklú cenu alebo mu za ne bola inak poskytnutá primeraná (rovnocenná) náhrada, nemôže dôjsť k ukráteniu uspokojenia veriteľovej pohľadávky. K uspokojeniu veriteľovej pohľadávky môže totiž slúžiť dlžníkov majetok – aj keď zmenil podobu svojich aktív – v rovnakej hodnote (cene), ako keby k týmto právnym úkonom nedošlo. Rozhodujúcim okamihom pre posúdenie ekvivalentnosti prevodu dlžníkových vecí, práv alebo iných

majetkových hodnôt je jeho účinnosť, pri nehnuteľnostiach zapisovaných do katastra nehnuteľností je ním deň, ku ktorému nastali účinky vkladu práva do katastra nehnuteľností.

Treba súhlasiť s argumentáciou odporkyne, že pri preskúvaní odporovateľnosti scudzovacieho právneho úkonu nie je relevantný okamih úhrady odplaty za predmet kúpy bez ďalšieho. Podstatné je to, či došlo k úhrade primeranej odplaty za prevedený majetok dlžníka a práve primeranosť tejto odplaty sa skúma ku dňu účinnosti scudzovacieho právneho úkonu, tzn. ku dňu, kedy z majetkovej podstaty dlžníka odišli prevádzané veci. Práve v tejto súvislosti má význam časový koordinát, na ktorý poukazuje navrhovateľ. Podľa uvedeného odvolanie navrhovateľa s poukazom na oneskorenú úhradu kúpnej ceny neobstoí.“.

Sťažovateľ nesúhlasí s tým názorom krajského súdu, že vznik pohľadávky na zaplatenie kúpnej ceny z kúpnej zmluvy je iba transformáciou doterajšieho majetku dlžníka.

Ústavný súd dodáva, že odporovateľnosť právneho úkonu nie je inštitútom, ktorý má zabezpečiť prednostné uspokojenie jedného veriteľa pred inými veriteľmi dlžníka. Naopak, má zabezpečiť, aby dlžník svojimi vlastnými právnymi úkonmi nezmenšil svoj majetok, ktorý je určený nielen súhrnom aktív, ale aj pasív. Krajský súd v tomto prípade vychádzal z toho, že úkonom dlžníka došlo iba k uhradeniu existujúceho záväzku, ktorému veriteľ neodporoval a ktorý tak nebol veriteľom spochybnený spôsobom na to určeným. Samotným úkonom, kúpnu zmluvou uzatvorenou za podmienok, ktoré neviedli k zníženiu, ale iba k transformácii majetku, nedošlo k ukráteniu sťažovateľa ako veriteľa. Nasledujúce okolnosti (dispozícia s pohľadávkou na zaplatenie kúpnej ceny) už nemali vplyv na posúdenie ekvivalentnosti odporovaného právneho úkonu.

Aj keď takýto výklad nemožno považovať za jediný možný výklad § 42a a §42b Občianskeho zákonníka, zároveň ho ale nemožno označiť za svojvoľný ani zjavne neodôvodnený. Krajský súd sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa v tom rozsahu, aký bol na rozhodnutie vo veci potrebný. Ústavný súd v tejto súvislosti dopĺňa, že sťažovateľ mohol namietat' neexistenciu pohľadávky tretej osoby voči dlžníkovi, ktorá bola uhradená

z kúpnej ceny, mohol tak urobiť najmä v konaní pred všeobecnými súdmi v osobitnom konaní, ktorým by napríklad odporoval právnemu úkonu, z ktorého takáto pohľadávka vznikla. Z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva aj to, že poskytnutie pôžičky treťou osobou nebolo medzi účastníkmi konania sporné aj preto, lebo sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi netrval na výsluchu dotknutých osôb. V konaní vo veci samej však odporoval iba právnemu úkonu, ktorý sa týkal prevodu nehnuteľnosti.

Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa o tom, že z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 3358/2011 zo 4. decembra 2012 vyplýva opačný záver, ako bol ten, ku ktorému dospel krajský súd v napadnutom rozsudku, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že skutkové okolnosti uvedeného rozhodnutia sú odlišné od skutkových okolností tejto veci, keďže v uvedenom prípade došlo k započítaniu pohľadávky priamo kúpnu zmluvou, zatiaľ čo v tomto prípade po uzatvorení kúpnej zmluvy existovala pohľadávka dlžníka vo veci samej voči kupujúcej na zaplatenie kúpnej ceny, ktorá bola súčasťou jeho majetku, a teda mohla byť aj predmetom exekúcie.

Ústavný súd sa preto nemohol stotožniť s námietkou sťažovateľa, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol ústavne nekonformným spôsobom odôvodnený, a dodáva, že ním nedošlo ani k takej aplikácii predmetných ustanovení Občianskeho zákonníka o odporovateľnosti právnych úkonov, ktorá by popierala ich zmysel a účel.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený aj princíp právnej istoty podľa čl. 1 ústavy, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď, pričom diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej situácie je ústavne neudržateľná. Sťažovateľ ale neuviedol žiadnu okolnosť, resp. žiadne rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré by poukazovalo na určitú ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa mal krajský súd napadnutým rozsudkom neodôvodnene odchýliť a porušiť tak princíp právnej istoty. Ústavný súd preto nemohol k predmetnej námietke sťažovateľa zaujať hodnotiaci postoj.

S ohľadom na uvedené je napadnutý potvrdzujúci rozsudok krajského súdu (v spojení s prvostupňovým rozsudkom) podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať ani za arbitrárny, a teda za neakceptovateľný z ústavného hľadiska. V okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to tvrdí vo svojej sťažnosti. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení vyplývajúcich aj z predchádzajúceho priebehu konania, ktoré ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a ústavnú funkciu nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Z toho dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu nebolo potrebné odpovedať na ďalšie návrhy uvedené v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2013